

Ágh István

Történelem

Dongó sír a völgy aljáról?
géppisztoly sorozat pattog?
éjfél tájban teherautó
közeleg az országúton,

éjszakánkat provokálja,
reszketnek a szélső házak,
mindenkinek szaporábban
ver a szíve mostanában,

ijesztő a nyári éjfélnél,
pedig elkezdtek a békét,
kutya védi a kerítést,
az idegent széjjeltépné,

vészharang riaszt veszélyre,
megvillan a balta éle,
hálóingos szűz kísértet
menekül a sötétségbe,

elkóborolt ruszki hadfi,
jár autóval sonkát lopni?
inflációs hun briganti,
vagy már nem is tudni, hogy ki?

azt álmodtam, visszajöttek,
akik ébren el se mentek,
csak civilre szelídített
külsőjükben különböznek.

Gravitáció

Ha kiesett késem a kezemből,
nem tudtam már véletlennek venni,
hisz a tárgyak szöknek az öregtől,
amerre nyúl, foghatja a semmit,
eszközeim árulása folytán
számíthatnék kóros reszketésre,
s úgy hat rám most már a tömegvonzás,
mint kit darabokban rázna széjjel,
végtelen a planéta hatalma,
éltet rám való tekintet nélkül,
hogy elnyeljen bármely pillanatban,
nyomtalan világos felszínéről,
lassan hull a tollpihe a földre,
míg az ember tompa zajjal csattan,
mikor a kés kezemből kizökkent,
meglepődtem ijedt zavaromban,
ha egy rövid centit téveszt rajtam,
eléri, hogy hulladékká váljak,
együtt azzal, amit elhullattam,
mint az almát Izsák Newton fája.

Kórházkert

Nyár s tél között az őszi rózsakertben,
piros padon, égbeli fák alatt
ülünk, mint máskor, máshol egymás mellett,
akkor is, mikor nem tudtam még, ki vagy,
az ifjú párból Philémón s Baukisz,
s tölgy, hárs zöldell az öröklétbe vetve,
hogy árnyékunkban ülhessen valaki
nyár s tél között az őszi rózsakertben.

Jutalom a délután békessége,
melynél csak a temető nyugtat jobban,
tele a végtelenség örömeivel
a napsugár bársony szzirommá alvad,
mintha most látnánk legelőször egymást,
vége felé, bár háromezer éve,
kihez ki jött? ki megy el? mindegy most már
a kórházkert édeni szépségében.

Valami sejtés

Fölkelt a hold, a hú kísérő,
bizalmasan süt a tetőről,
kitart, míg itt talál a földön,
tán odaát is velem jön,
ám ez a világ nagyot fordult,
ha látni a földet a holdról,
s nemcsak a látvány cserélődött,
a líra is lelepleződött,
portengerek, kőóceánok,
váltották a lágy holdvilágot,
a terhes föld a szemetével
függ ragyogva, akár az ékszer,
s a tűz és jég galaktikája
betört a naiv mennyországba,
s már a kíváncsi érzékszervek
az anyaggal együtt keringnek,
mégis marad valami mentség,
valami megfegtetlen sejtés,
egy fénysugár az öröklétből,
ahogy a semmin át előtör.

Krumpliszedők

A hold már kora este megjelent,
bárányfelhőkön függ fejem felett,
az van, amire fénye rávetül,
s visszaveri sárgán, mint a tükör,
az arc, a nyak, a térdek és kezek,
minden fedetlen hagyott felület
ragyog, s a ló lába alatt az út,
a fehér sávra hágó kocsirúd,
nagyon sötét, amit nem ér a fény,
nagyon ragyog minden, ami fehér,
olyan kép, ami keretbe való,
egy komor Rembrandt-variáció,
sötét köpeny az alak jelmeze,
mente, kalap, kendő tűnik vele,
tizenhetedik századi s mai,
mindig, mikor még volt lovas kocsi,
s család, aki mi lehattunk hatan,
krumpliszedésből kocsizunk haza,
még érezzük a nyers krumpli szagot,
mint felvégi krizantém illatot,
melybe firnájsz keserűje vegyül –
emlékszem vissza asztalom mögül.

